

De *say on pay* waarmee aandeelhouders op een AvA een advies-stem kunnen uitbrengen over het beloningsbeleid begint effect te sorteren. Steeds vaker tonen aandeelhouders hun tanden als het gaat om excessieve bedragen of al te lichtvaardig toegekende extra's.

VERSLAG VAN EEN TURBULENT VERGADERSEIZOEN

Aandeelhouders laten hun tanden zien

Rumoer over topbeloningen wordt door bestuurders en commissarissen vaak afgedaan als typisch Nederlandse kinnesinne. Volledig ten onrechte, want gemarchandeerd met bonussen staat voor veel meer dan een extraatje voor de hardwerkende ceo. Met beloningen tonen ondernemingen hun *true colours*. Het gaat om ambities, pres-

taties, cultuur, betrokkenheid en maatschappelijke antennes, samengeballt in een loonstrookje. Voor aandeelhouders is het een graadmeter of een onderneming het goede spoor kiest of de randen te nadrukkelijk opzoekt, met alle risico's van dien.

In de ogen van de Europese Commissie waren bonussen een van de aanjagers van de mondiale kredietcrisis die overging in

DE DISCUSSIE OP MENIGE AVA WERD EEN STUK FELLER

een bankencrisis en de eurocrisis. Gedreven door bonussen bleken banken bereid extreme risico's te nemen en toen ze dat fataal leek te worden, moesten aandeelhouders en belastingbetalers de zaak redden door een groot deel van de rekening op te pakken.

Dat niet meer, zo was de gedachte bij de Europese Commissie. Bonussen moesten